

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.422 van 7 februari 2013
in de zaak A. 204.570/X-15.092.**

In zake : Francis IMPE
woonplaats kiezend te 6700 AARLEN
rue des Martyrs 41

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 11 april 2012, strekt tot de nietigverklaring van:
 - a. de beslissing van 3 september 2009 van de stad Aarlen waarbij de verzoeker met ingang van 17 juni 2009 uit de bevolkingsregisters wordt afgevoerd,
 - b. de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 maart 2012 met nummer III.21/723/3456/11, beslissend dat “de afvoering van ambtswege van Francis IMPE van de bevolkingsregisters van AARLEN, op datum van 17 juni 2009, moet behouden blijven”, en
 - c. waarbij de Raad van State wordt verzocht de stad Aarlen “te verplichten, deze verwijdering van de registers, vanaf dezelfde datum 17-6-2009, ambtshalve ongedaan te maken”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 januari 2013.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

De Heer Frank Verduyn, attaché, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is sinds 8 juli 2005 als alleenstaande ingeschreven in de bevolkingsregisters van Aarlen, rue des Martyrs 41.

3.2. Op 3 september 2009 beslist de stad Aarlen de verzoeker met ingang van 17 juni 2009 van ambtswege van de bevolkingsregisters af te voeren.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.3. Met een e-mailbericht van 31 mei 2011 vraagt de verzoeker de tussenkomst van de verwerende partij in verband met zijn verblijfstoestand:

“(…)

De gemeente weigert mijn schrapping ongedaan te maken of mij opnieuw in te schrijven. De wijkagent zocht mij (vóór de schrapping), en toen hij mij niet kon (c)ontacteren gedurende slechts twee weken, heeft hij de dienst bevolking daarvan op de hoogte gebracht en is deze overgegaan tot schrapping.

(…)

De schrapping na slechts 2 weken is ongegrond en onwettelijk, als maritiem officier, heb ik zelfs specifieke redenen om langdurig afwezig te zijn; ik moet zelfs maar 1 keer per jaar terug naar mijn residentie komen, om er mijn hoofdverblijfplaats te behouden”.

Hij verzoekt de verwerende partij hem terug op voornoemd adres in te schrijven.

3.4. Met een e-mailbericht van 6 juni 2011 stelt de verwerende partij de verzoeker op de hoogte dat aan de bevoegde inspectiedienst opdracht werd gegeven om een onderzoek in te stellen. Met een schrijven van 8 juni 2011 meldt de verwerende partij dit ook aan de advocaat van de verzoeker.

3.5. Eveneens met een schrijven van 8 juni 2011 verzoekt de verwerende partij de burgemeester van de stad Aarlen om een politieonderzoek in te stellen naar de verblijfstoestand van de verzoeker en om hiervan binnen vijftien dagen een omstandig rapport te bezorgen. Tevens wordt gevraagd om een verslag te bezorgen in verband met de afvoering van ambtswege van de verzoeker van de bevolkingsregisters op 17 juni 2009.

3.6. Met een schrijven van 15 juli 2011 bezorgt de stad Aarlen aan de verwerende partij de politieverlagen van de wijkagent van 31 augustus 2009 en 7 juli 2011.

3.7. Op 27 oktober 2011 stelt de bevolkingsinspecteur in zijn verslag voor om de afvoering van ambtswege van de verzoeker uit de bevolkingsregisters te Aarlen aan de rue des Martyrs 41, op datum van 17 juni 2009 te behouden.

3.8. Bij aangetekende brieven van 25 en 26 oktober 2011 deelt de verwerende partij aan de verzoeker en zijn advocaat, evenals aan de burgemeester van de stad Aarlen, het voornemen mee om de afvoering van ambtswege van de verzoeker op datum van 17 juni 2009 van de bevolkingsregisters te Aarlen aan de rue des Martyrs 41 te behouden. Hierbij wordt de verzoeker de mogelijkheid geboden om binnen vijftien dagen opmerkingen of nieuwe gegevens mede te delen die deze beslissing zouden kunnen wijzigen. Eveneens wordt gewezen op het recht om het administratief dossier in te zien en om hieromtrent te worden gehoord, dit telkens na schriftelijke aanvraag.

3.9. Op 14 november 2011 stuurt de verwerende partij de voormelde aan de verzoeker verstuurde brief per e-mail aan de verzoeker. Deze laatste antwoordt dat de voorgenomen beslissing volledig in zijn voordeel is doordat hierdoor zijn schulden zijn geblokkeerd en hij geen belastingen meer hoeft te betalen.

3.10. Op 20 maart 2012 beslist de verwerende partij dat de afvoering van ambtswege van de verzoeker op datum van 17 juni 2009 van de bevolkingsregisters van Aarlen behouden moet blijven.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.11. Bij brief van 22 maart 2012 wordt de voormelde beslissing aan de burgemeester van de stad Aarlen betekend, met het verzoek om een integraal afschrift hiervan te bezorgen aan de verzoeker, om deze beslissing onmiddellijk uit te voeren en de betrokkene te berichten van de uitvoering van deze beslissing en van de mogelijkheid om tegen deze beslissing een beroep in te stellen bij de Raad van State.

3.12. Uit het door het stadsbestuur van Aarlen ingevulde, geïllustreerde en teruggestuurde document blijkt dat de verzoeker bij aangetekende brief van 26 maart 2012 van de tweede bestreden beslissing in kennis werd gesteld.

IV. Bevoegdheid

4. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad van State in het kader van het huidig annulatieberoep niet bevoegd is om de stad Aarlen “te verplichten” de “verwijdering van de registers, vanaf dezelfde datum 17-6-2009, ambtshalve ongedaan te maken”.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Opgeworpen excepties

5.1. De verwerende partij werpt vooreerst op dat de verzoeker de feitelijke gegevens van de zaak niet uiteenzet en dat het verzoekschrift evenmin een middel bevat. Hooguit kan uit het verzoekschrift worden afgeleid dat de verzoeker het niet eens is met het feit dat hij niet als tijdelijk afwezig wordt beschouwd.

5.2. De verwerende partij werpt voorts op dat de verzoeker geen blijk geeft van een belang. Het verzoekschrift meldt dat hij de vernietiging vordert van de bestreden beslissingen “in het belang van de Belgische burgers, zodat deze ten allen tijde, het recht behouden zich een legale vestigingsplaats, hun eigen te maken, in hun eigen land van afkomst, en in het belang van de wettelijke voorzieningen, zodat de Belgische burgers, ten allen tijde, rechtszekerheid en betrouwbaarheid hebben in de organisatie en garanties van hun land van afkomst”. Het vereiste belang mag niet opgaan in het belang dat iedere burger heeft bij de handhaving van de wettelijkheid, de zogenaamde actio popularis. Op geen enkele wijze toont de verzoeker aan dat hij door de bestreden beslissing persoonlijk is gegriefd.

5.3. De verwerende partij werpt tenslotte op dat de verzoeker tegen de eerste bestreden beslissing overeenkomstig artikel 8, §1 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten en tot wijziging van de wet van

8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen (hierna: de wet van 19 juli 1991), een georganiseerd beroep heeft ingesteld bij de minister van Binnenlandse Zaken. In het kader van het administratief beroep neemt de gemachtigde van de minister kennis van de gerezen betwistingen, beslecht ze en lost ze op door, zo nodig na een eigen onderzoek, zelf het hoofdverblijf vast te stellen. Hiermee stelt de gemachtigde van de minister zijn beslissing in de plaats van deze van het college van burgemeester en schepenen. Het is uitsluitend deze eindbeslissing die voor eventuele nietigverklaring door de Raad van State in aanmerking komt. In zoverre het beroep is gericht tegen de beslissing van 3 september 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aarlen waarbij de verzoeker van ambtswege van de bevolkingsregisters werd afgevoerd, dient dit beroep als onontvankelijk te worden verworpen.

Beoordeling

Uiteenzetting van de feiten en middelen

5.4. Ofschoon de verwerende partij terecht opmerkt dat de verzoeker in zijn verzoekschrift geen uiteenzetting geeft van de feiten, moet worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing, die als bijlage bij het verzoekschrift is gevoegd, een uitgebreid overzicht van feitelijke gegevens omvat die het mogelijk maakt de gebeurtenissen waarop de betwisting betrekking heeft, te achterhalen. Het gebrek aan feitenuiteenzetting leidt derhalve niet tot de onontvankelijkheid van het beroep. Verder zal blijken dat de verzoeker in zijn verzoekschrift minstens één ontvankelijk middel aanvoert.

De exceptie is ongegrond.

Belang

5.5. De bestreden beslissingen hebben betrekking op de afvoering van ambtswege van de verzoeker uit de bevolkingsregisters, zodat kan

aangenomen worden dat hij wel degelijk een persoonlijk belang heeft bij de aanvechting ervan.

De exceptie is ongegrond.

Ontvankelijkheid ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

5.6. Door het bezwaar dat de verzoeker op 31 mei 2011 heeft ingediend tegen de eerste bestreden beslissing, is de bevoegdheid om de verblijfstoestand van de verzoeker te bepalen, in toepassing van artikel 8, §1 van de wet van 19 juli 1991, naar de minister of zijn gemachtigde overgegaan. Deze laatste nam van de gerezen betwisting kennis en heeft ze beslecht na een eigen onderzoek. De gemachtigde van de minister heeft daarmee zijn eigen beslissing in de plaats van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aarlen geplaatst. De eerste bestreden beslissing heeft zodoende geen rechtsgevolgen meer, zodat het beroep ertegen onontvankelijk is.

De exceptie is gegrond.

Onder “de bestreden beslissing” wordt hierna enkel de tweede bestreden beslissing begrepen.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

6.1. De verzoeker voert in een eerste middel aan dat een procedurefout is gemaakt doordat de Nederlandse tekst van de bestreden beslissing geen melding maakt van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister (hierna: het koninklijk besluit van 16 juli 1992) en de Franse tekst wel.

6.2. De verwerende partij stelt dat de aangevoerde kritiek geen ontvankelijk middel uitmaakt. Daarnaast antwoordt de verwerende partij dat de

Franse tekst de desbetreffende artikelen expliciet citeert, zodat geen onduidelijkheid bestaat omtrent de wettelijke en reglementaire basis waarop de bestreden beslissing is gesteund. De verzoeker heeft geen enkel belang om deze materiële vergetelheid in te roepen om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen.

6.3. In zijn memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker dat “de procedurefout blijft bestaan, nu zowel de beslissing in het Nederlands als in het Frans werd genomen, waarbij de keuze van taal voor mij het Nederlands is (met de procedurefout)”.

6.4. In zijn laatste memorie voegt de verzoeker niets aan zijn eerder betoog toe.

Beoordeling

6.5. Onder middel in de zin van artikel 2 § 1, 3° van het algemeen procedurereglement moet de voldoende en duidelijke omschrijving worden verstaan van de geschonden geachte rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel volgens de verzoeker door het bestreden besluit wordt geschonden.

Uit verzoekers uiteenzetting blijkt niet welke rechtsregel hij geschonden acht.

Het middel is onontvankelijk.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

7.1. De verzoeker roept in een tweede middel de schending in van de artikelen 17 en 18 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992.

Hij betoogt dat de verwerende partij met de voormelde bepalingen geen rekening heeft gehouden, terwijl uit alle feiten en getuigenissen aangehaald in de bestreden beslissing blijkt dat hij door de jaren heen, met

regelmatige tussenpozen, maximaal vier à vijf maanden, omwille van beroeps-, vakantie- en studie-/zakenreisredenen, terugkeert naar zijn hoofdverblijfplaats in Aarlen.

7.2. De verwerende partij betoogt dat de door de verzoeker aangevoerde kritiek geen ontvankelijk middel uitmaakt. Zij repliceert verder ten gronde dat artikel 16, §1 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 stelt dat de bepaling van de hoofdverblijfplaats gebaseerd is op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste gedeelte van het jaar. Deze vaststelling gebeurt op basis van verschillende elementen, met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten en het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden. Artikel 16, §3 van voormeld koninklijk besluit stelt dat het niet volstaat dat iemand enkel de bedoeling uit om zijn hoofdverblijfplaats op een gegeven plaats te vestigen om voor het betrokken gemeentebestuur de inschrijving als hoofdverblijfplaats te rechtvaardigen. Ingevolge artikel 17 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 wordt de hoofdverblijfplaats niet gewijzigd door een tijdelijke afwezigheid. De gevallen van tijdelijke afwezigheid worden beschreven in artikel 18, eerste lid van voormeld koninklijk besluit. Zo kunnen onder meer worden beschouwd als tijdelijk afwezig:

“(…)

2° personen die minder dan een jaar afwezig zijn voor studie- of zakenreizen of reizen in verband met hun gezondheid of voor toerisme of een vakantieverblijf buiten de gemeente van inschrijving;

3° personen die omwille van beroepsredenen gedurende maximum een jaar een bepaald werk of een bepaalde opdracht uitvoeren in een andere gemeente van het Rijk of in het buitenland;

4° personen die omwille van studieredenen buiten de verblijfplaats verblijven van het gezin waartoe zij behoren”.

De verzoeker beweerde dat zijn afwezigheden op het adres te Aarlen te wijten zijn aan zijn opdrachten “als zeeofficier” in het buitenland die verschillende maanden kunnen duren, aan het feit dat hij veel reist en aan het feit dat hij soms één of twee nachten in een hotel of bij kennissen verblijft. Nadat de

bevolkingsinspecteur de verzoeker had verzocht documenten of attestaten voor te leggen die zijn afwezigheden verklaren, bezorgde hij enkel een kopie van zijn “zeemansboekje” en een “document E201” met zijn verzekerde periodes in Cyprus sinds 2009. Hierbij stelde hij evenwel -in zijn e-mail van 13 september 2011 aan bevolkingsinspecteur Picard- dat hij niet wou dat er contact zou worden opgenomen met zijn werkgever. Op basis van de voorgelegde documenten toonde de verzoeker onvoldoende aan dat zijn regelmatige afwezigheid verband houdt met een opdracht die hij omwille van beroepsredenen uitvoert in het buitenland. In alle geval is duidelijk dat de verzoeker zeker niet omwille van studieredenen of voor een studie- of zakenreis in het buitenland verblijft.

Los van de vraag of de verzoeker al dan niet behoort tot één van voormelde categorieën van personen die in aanmerking kunnen komen voor een tijdelijke afwezigheid, is uit het onderzoek door de wijkpolitie en door de bevolkingsinspecteur duidelijk gebleken dat de verzoeker niet zijn hoofdverblijfplaats heeft op het adres waar hij voordien stond ingeschreven, namelijk aan de rue des Martyrs 41 te Aarlen, ofschoon hij beweert tussen elk van zijn opdrachten steeds terug te keren naar voormeld adres. De verwerende partij vestigt hierbij de aandacht op de volgende gegevens:

- Het feit dat het politieverslag van 31 augustus 2009 van de wijkinspecteur duidelijk vermeldt dat bij verschillende controles tussen 23 maart 2009 en 9 juni 2009 de verzoeker geen enkele keer kon worden aangetroffen op het adres aan de rue des Martyrs te Aarlen en dat hij evenmin heeft gereageerd op twee kaartjes, achtergelaten in zijn brievenbus met het verzoek om contact op te nemen met de betrokken wijkinspecteur, terwijl nochtans uit het door de verzoeker voorgelegde “zeemansboekje” en het “document E201” niet blijkt dat hij met opdracht was;
- Het feit dat het politieverslag van 31 augustus 2009 van de wijkinspecteur tevens stelt dat burenen van de rue des Martyrs 41 hebben bevestigd dat de verzoeker er maar heel zelden terugkomt (“eens om de vier á vijf maanden”) en dat hij van de eigenaar heeft vernomen dat het geen appartement betreft, maar een studentenkot met een oppervlakte van ongeveer 25m²;
- Het feit dat de wijkinspecteur belast met het onderzoek op 24 juni 2011 telefonisch aan de bevolkingsinspecteur verklaarde dat hij de verzoeker bij

zijn controles ter plaatse nooit kon aantreffen aan de rue des Martyrs 41 en dat er voor hem geen twijfel over bestond dat dit een fictief adres betrof. Ook stelde de wijkagent twijfels te hebben of de verzoeker wel in de koopvaardij werkte omdat hij weet dat de verzoeker werkloosheidsuitkeringen genoot en problemen had met de RVA;

- Het feit dat de verzoeker bij veertien onaangekondigde controles ter plaatse, tussen 24 juni 2011 en 26 oktober 2011, geen enkele keer kon worden aangetroffen -de enige ontmoeting ter plaatse met de verzoeker op 8 september 2011 was het gevolg van een per e-mail gemaakte afspraak- terwijl de verzoeker op basis van zijn “zeemansboekje” slechts op vijf van deze controledagen in het buitenland bleek te verblijven, namelijk gedurende de periode van 1 juni tot 31 augustus 2011. Na de geplande ontmoeting met de verzoeker ter plaatse, op 8 september 2011, kon hij er door de bevolkingsinspecteur, bij negen controles, geen enkele keer meer worden aangetroffen, ofschoon de verzoeker niet aan de bevolkingsinspecteur had laten weten dat hij binnenkort weer op opdracht zou vertrekken;
- Het feit dat de bevolkingsinspecteur verschillende burens heeft ontmoet die verklaarden dat de verzoeker het adres aan de rue des Martyrs 41 maar af en toe bezoekt en dat hij er, wanneer hij terugkeert, nooit lang blijft;
- Het feit dat de bevolkingsinspecteur bij zijn aangekondigde controle ter plaatse op 8 september 2011, waarbij hij de verzoeker ontmoette, vaststelde dat het een woning betreft die slechts uit één ruimte bestaat, die weinig comfort biedt en die, door plaatsgebrek, weinig doorgankelijk is. Ook stelde de bevolkingsinspecteur vast dat de ijskast volledig leeg was en dat er in de kasten slechts enkele voedingsmiddelen stonden. In een kast lagen enkele kleren, maar die leken oud en niet meer gebruikt te worden. Er waren in de woning geen schoenen aanwezig, op uitzondering van een paar teenslippers en de schoenen die de verzoeker droeg. In de badkamer was geen enkel toiletartikel aanwezig. Uit de huurovereenkomst die werd voorgelegd, bleek dat de verzoeker voor de woning maandelijks 230 € huur betaalde, alle kosten inbegrepen;
- Het feit dat, op de bemerking van de bevolkingsinspecteur dat er maar weinig persoonlijke spullen aanwezig zijn, de verzoeker antwoordde dat de rest van

zijn spullen, waaronder zijn zeemansuniform, elders zijn en daar nog aan toevoegt dat hij hier niet meer wil over zeggen aangezien het zijn privéleven betreft. Voor de afwezigheid van voedsel geeft de verzoeker als verklaring dat hij nog geen tijd heeft gehad om boodschappen te doen. Verder probeerde de verzoeker nog zijn regelmatige aanwezigheid aan te tonen door heel wat leeggoed van wijn en bier te tonen, maar bij nadere controle van de houdbaarheidsdatum op de etiketten bleek dat deze dranken niet recent werden geconsumeerd. Op de vraag wat hij met zijn huishoudelijk afval doet, antwoordde de verzoeker dat hij geen huisvuilzakken koopt, zonder hierover verder toelichting te geven. Op de vraag of hij met zijn persoonlijk voertuig is gekomen, een Pontiac TransSport zoals blijkt uit het politieverslag, antwoordde de verzoeker dat deze defect is en dat hij met een andere wagen is gekomen, zonder ook hier meer toelichting bij te verstrekken;

- Het feit dat, niettegenstaande de verzoeker aan de bevolkingsinspecteur per e-mail had laten weten dat hij een telefoonlijn had laten aanleggen in zijn woning en zijn telefoonnummer had meegedeeld, uit een telefoon op 21 oktober 2011 van de bevolkingsinspecteur naar het meegedeelde telefoonnummer, bleek, dat het gevormde nummer niet meer was toegekend. Dit werd ook bevestigd door de diensten van Belgacom;
- Het feit dat door de bevolkingsinspecteur werd vastgesteld dat de naam van de verzoeker niet voorkwam aan de bel en de brievenbus op het adres rue des Martyrs 41 en dat bij elke controle ter plaatse de bevolkingsinspecteur diende vast te stellen dat de positie van de jaloezieën en van het rolluik er onveranderd was gebleven.

Uit het bevolkingsonderzoek is duidelijk gebleken dat de verzoeker zijn hoofdverblijfplaats niet heeft aan de rue des Martyrs 41 te Aarlen. Aangezien het, ingevolge het gebrek aan medewerking van de verzoeker, onmogelijk bleek om te achterhalen waar hij dan wel zijn hoofdverblijfplaats zou hebben gevestigd, heeft de verwerende partij dan ook terecht beslist dat zijn afvoering van ambtswege door het college van burgemeester en schepenen van de stad Aarlen op datum van 17 juni 2009 uit de bevolkingsregisters diende te worden behouden.

7.3. In zijn memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker dat de door de verwerende partij aangevoerde bewijzen het principe van de artikelen 17 en 18 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 ondersteunen.

7.4. In zijn laatste memorie laat de verzoeker nog gelden dat aan het principe van de artikelen 17 en 18 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 wordt voorbijgegaan. Deze artikelen laten volgens de verzoeker toe dat hij “1 jaar minus 1 dag” omwille van beroeps-, studie- en zakenreisredenen op zijn hoofdverblijfplaats kan afwezig zijn. Deze bepalingen geven “in geen geval een bepaalde frequentie, noch een bestemde hoeveelheid aan van de omvang”. De verzoeker betoogt verder dat als hij niet werkt, hij niet de rest van de tijd overdag thuis zit. Hij wijst erop dat alle controles overdag en onaangemeld gebeuren, dat hij op een zeer gesloten werkterrein -een schip- werkt en dat hij graag eens elders uithangt. Tijdens vakantieperiodes en omwille van zijn passages in een paar lokale pubs is hij ’s morgens (koffie en krant), ’s middags (lunch), ’s namiddags (pintjes) en ’s avonds (idem) bijna nooit thuis, terwijl hij nochtans wel in Aarlen onderweg is. Het auditoraatsverslag en de verwerende partij spreken zich volgens de verzoeker dermate tegen dat “kwaad opzet mag vermoed worden”. Enerzijds wordt in dit verslag gesteld “dat er maar weinig persoonlijke spullen aanwezig zijn”, terwijl anderzijds wordt beweerd dat zijn woning “door plaatsgebrek weinig doorgankelijk is” en dat het er dus, anders gezegd, vol persoonlijke spullen staat. De verzoeker is verder van oordeel dat het feit dat hij van zijn rechten -o.a. inzake privacy- gebruik maakt om niet alle informatie te geven, wat hij overigens meent ruimschoots gedaan te hebben, niet in zijn nadeel kan worden aangewend. Het is aan de verwerende partij om te bewijzen waar hij dan wel zijn residentie zou hebben, doch daar blijft de verwerende partij volledig in gebreke.

De verzoeker geeft het volgende schema, waaruit moet blijken wanneer hij niet op een schip aan het werk was:

“TABEL & BEREKENING :

Ik was niet aan het werk op een schip tussen :

(voor afmelding : 16-2-2009/ 31-5-2009, dus 3,5 maanden, was ik hoofdzakelijk in Arlon,)

(na afmelding per 17-6-2009):

1-10-2009 /14-12-2009, 2,5 maanden, in Arlon,

1-4-2010 /30-6-2010, 3 maanden, in Arlon,

1-10-2010/31-10-2010, 1 maand, in Arlon,
11-12-2010/21-12-2010, 10 dagen, in Arlon,
11-2-2011 /31-5-2011, 3,5 maanden, in Arlon,
na 1-9-2011 verbleef ik enige tijd in London, zoals medegedeeld
aan Mr. Picard (zie e-mail in dossier)”.

De verzoeker betoogt verder dat uit het voormelde schema blijkt dat hij tussen eind 2008 en eind 2011 veertien maanden -op quasi zesendertig maanden- niet op een schip was. Dit maakt reeds een vermeende afwezigheid van 60 % uit, waarvan zijn vakanties en stages in het buitenland dienen te worden afgetrokken, waardoor er nog 20 % zou resterende. Daarvan dient volgens de verzoeker nog zijn omgang in Aarlen zelf voor 3/4de van de tijd te worden afgetrokken. Dit maakt dat de doeltreffendheid van de onaangekondigde bezoeken, die maar een paar minuten duren, 0 % of hoogstens 5 % bedraagt. Daarbij moet worden aangestipt dat de inspecties niet stelselmatig gestructureerd werden uitgevoerd, dit wil zeggen dat de inspecties niet dag na dag en op hetzelfde tijdstip werden uitgevoerd, waardoor een dergelijke actie totaal haar doel mist. De geburen van de verzoeker hebben veelvuldig getuigd dat hij zijn woonplaats aan de Rue des Martyrs 41 heeft. Gevraagd wordt om de artikelen 17 en 18 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 te respecteren, daar het bij deze bepalingen tenslotte gaat om tijdelijke afwezigheden en niet om tijdelijke aanwezigheden. De omvang van de aanwezigheden doet volgens deze bepalingen niets ter zake.

Beoordeling

7.5. De verzoeker roept de schending in van de artikelen 17 en 18 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 omdat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn tijdelijke afwezigheid om beroeps-, vakantie-, studie- en zakenredenen. Uit de uitvoerige repliek in de memorie van antwoord blijkt dat de verwerende partij de draagwijdte van het middel ook in die zin heeft begrepen. De exceptie gestoeld op de afwezigheid van een ontvankelijk middel, is ongegrond.

7.6. Overeenkomstig artikel 1, § 1, eerste lid, 1° van de wet van 19 juli 1991 worden in elke gemeente bevolkingsregisters bijgehouden waarin onder andere de Belgen worden ingeschreven op de plaats waar zij hun hoofdverblijfplaats hebben, ongeacht of zij er aanwezig dan wel tijdelijk afwezig zijn.

Artikel 3, eerste lid van de wet van 19 juli 1991 bepaalt dat de hoofdverblijfplaats de plaats is waar de leden van een huishouden dat uit verscheidene personen is samengesteld gewoonlijk leven, ongeacht of die personen al dan niet door verwantschap zijn verbonden, of de plaats waar een alleenstaande gewoonlijk leeft. Luidens artikel 3, tweede lid van die wet stelt de Koning de aanvullende regels vast voor het bepalen van onder andere het hoofdverblijf.

Artikel 16, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 stelt dat de bepaling van de hoofdverblijfplaats gebaseerd is op een feitelijke situatie, namelijk de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar. In artikel 16, § 1, tweede lid van dat koninklijk besluit worden een aantal “elementen” opgesomd op grond waarvan de voormelde vaststelling kan gebeuren, “met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten, het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden”.

Artikel 16, § 3 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 bepaalt dat het niet volstaat dat iemand enkel de bedoeling uit om zijn hoofdverblijfplaats op een gegeven plaats te vestigen om voor het betrokken gemeentebestuur de inschrijving als hoofdverblijfplaats te rechtvaardigen.

Artikel 17 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 bepaalt dat de hoofdverblijfplaats niet wordt gewijzigd door een tijdelijke afwezigheid.

Artikel 18, eerste lid, 2° en 3° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 bepaalt dat als tijdelijk afwezig worden beschouwd respectievelijk “personen die minder dan een jaar afwezig zijn voor studie- of zakenreizen of reizen in verband met hun gezondheid of voor toerisme of een vakantieverblijf buiten de gemeente van inschrijving” en “personen die omwille van

beroepsredenen gedurende maximum een jaar een bepaald werk of een bepaalde opdracht uitvoeren in een andere gemeente van het Rijk of in het buitenland”.

7.7. Het vaststellen van de verblijftoestand van de betrokkene is in wezen een feitenkwestie. Het staat aan de verwerende partij om op grond van de feitelijke situatie, namelijk de vaststelling van een al dan niet effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar, gestoeld op de in artikel 16, § 1, tweede lid van dat koninklijk besluit niet limitatief opgesomde “elementen” te bepalen of de betrokkene op een bepaalde plaats al dan niet zijn hoofdverblijfplaats heeft. Het staat dan weer aan de persoon die meent dat zijn door de verwerende partij vastgestelde afwezigheid dient begrepen te worden als een tijdelijke afwezigheid, zoals bedoeld in artikel 18, eerste lid van het koninklijk besluit van 16 juli 1992, die luidens artikel 17 van voormeld besluit de hoofdverblijfplaats niet wijzigt, om daarvan het bewijs te leveren.

De Raad van State mag enkel oordelen of de verwerende partij aan de hand van de gegevens van het dossier binnen de grenzen van de redelijkheid tot het besluit is kunnen komen dat de betrokkene zijn hoofdverblijfplaats al dan niet heeft op een bepaalde plaats, te dezen de rue des Martyrs 41 te Aarlen.

7.8. Uit het administratief dossier blijkt, wat het onderzoek van de verwerende partij naar de verblijftoestand van de betrokkene aan de rue des Martyrs 41 te Aarlen betreft, dat burens verklaarden dat de verzoeker dit adres maar af en toe bezoekt en dat hij er, wanneer hij er terugkeert, nooit lang blijft. Ook werd de verzoeker tijdens de veelvuldige onverwachte bezoeken van de bevolkingsinspecteur en de politie nooit op het voormelde adres aangetroffen en reageerde hij evenmin op de op dat adres achtergelaten berichten. Voorts is bij plaatsbezoek gebleken dat er weinig persoonlijke spullen van de verzoeker in de woning aanwezig waren. Het betoog in de laatste memorie van de verzoeker dat deze laatste vaststelling in strijd is met de vaststelling dat zijn woning “door plaatsgebrek weinig doorgankelijk is”, wordt niet bijgetreden. Niet alleen blijkt de verzoeker de bemerking van de bevolkingsinspecteur dat er maar weinig persoonlijke spullen aanwezig zijn, te hebben beaamd, door onder meer te

antwoorden dat de rest van zijn spullen, waaronder zijn zeemansuniform, elders zijn en dat hij er niet meer wil over zeggen aangezien het zijn privéleven betreft, bovendien wordt met betrekking tot het “weinig doorgankelijk zijn” van verzoekers woning uitdrukkelijk opgemerkt dat dit “door plaatsgebrek” is, en niet door een overvloed aan persoonlijke spullen van de verzoeker. Ten slotte werd aan de hand van een telefoon van de bevolkingsinspecteur aan de verzoeker vastgesteld dat het gevormde nummer niet meer was toegekend en stelde eerstgenoemde vast dat de naam van de verzoeker niet voorkwam aan de bel en de brievenbus van de woning op het kwestieuze adres en tevens, bij elke controle ter plaatse, dat de positie van de jaloezieën en het rolluik onveranderd was gebleven.

De verwerende partij is aan de hand van de voormelde gegevens binnen de grenzen van de redelijkheid tot het besluit kunnen komen dat de verzoeker geen effectief verblijf heeft aan de rue des Martyrs 41 te Aarlen.

7.9. Ter ondersteuning van zijn stelling dat de door de verwerende partij vastgestelde afwezigheid dient begrepen te worden als een tijdelijke afwezigheid, bedoeld in artikel 18, eerste lid van het koninklijk besluit van 16 juli 1992, die, gelet op artikel 17 van dit besluit, zijn hoofdverblijfplaats niet wijzigt, komt de verzoeker niet verder dan, wat zijn tewerkstelling in het buitenland betreft, de voorlegging van zijn zeemansboek en een document E201. Deze elementen bewijzen evenwel slechts een occasionele tewerkstelling in het buitenland en staven niet dat verzoekers beweerde beroepsactiviteit in het buitenland een dergelijke omvang heeft dat zij zijn bijna permanente afwezigheid aan de rue de Martyrs 41 te Aarlen, die door de bevindingen van de bevolkingsinspecteur en van de politie van Aarlen aan het licht werden gebracht, kan verklaren. Verder blijkt uit de stukken van het dossier dat de verzoeker bijna geen medewerking heeft verleend aan de overheidsdiensten en onder het mom van de privacy heeft geweigerd de gevraagde inlichtingen, zoals de naam van zijn werkgever, te verstrekken. Evenmin toont de verzoeker aan of maakt hij aannemelijk dat hij minder dan een jaar afwezig zou zijn geweest voor studie- of zakenreizen of reizen in verband met zijn gezondheid of voor toerisme of een

vakantieverblijf buiten de gemeente van inschrijving. De verzoeker brengt ter zake geen enkel bewijs voor en beperkt zich tot loutere beweringen.

De verzoeker toont derhalve niet aan, noch maakt hij aannemelijk, dat de door de verwerende partij vastgestelde afwezigheid dient begrepen te worden als een tijdelijke afwezigheid, zoals bedoeld in artikel 18, eerste lid van het koninklijk besluit van 16 juli 1992, die zijn hoofdverblijfplaats niet wijzigt.

7.10. Gelet op wat voorafgaat, heeft de verwerende partij terecht kunnen oordelen dat verzoekers hoofdverblijfplaats niet op het adres rue de Martyrs 41, te Aarlen kan worden gesitueerd en werd terecht tot afvoering van ambtswege van de verzoeker van de bevolkingsregisters van Aarlen op datum van 17 juni 2009 beslist.

Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven februari 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Pierre Lefranc